

norsk FILATELISTISK TIDSSKRIFT



TIDSSKRIFT
FOR FRIMERKESAMLERE

Utgitt av NORSK FILATELISTFORBUND

REDAKTØR: JARLE O. STENS DAL

Redaksjonens adr.: Postboks 46, Høvik,
eller Postboks 875, Oslo.

NR. 2

1955

14. ÅRG.

Redaktør søkes.

Norsk Filatelistisk Tidsskrift hadde gjentatte ganger i 1952 annonser om at redaktørstillingen var ledig, og i nr. 12/52 var der en appell om å søke stillingen.

Dessverre var der ingen som søkte, og det resultat som til slutt ble oppnådd, har vi vel alle formodentlig i frisk erindring.

Tidsskriftet står nå igjen foran den omstendighet at der må ansettes en ny redaktør, idet redaktør Jarle O. Stensdal, som meget velvillig stillet seg til disposisjon, kun har påtatt seg redaktørstillingen for en kortere periode, nemlig til Forbundets representantskapsmøte og landsmøte har vært avholdt og inntil den internasjonale utstilling er avsluttet. Det vil si at den nye redaktør må være i full sving allerede senest fra den 1. juli 1955.

Vi henstiller så inntrengende vi kan til samtlige tilsluttede klubber å gå inn for å forsøke å skaffe Tidsskriftet en habil redaktør, som dog må være filatelist og tilsluttet en av medlemsklubbene.

Tenk på hva det vil si om vi igjen skulle komme ut i det uføre vi hadde i 1953 og delvis i 1954. Det er vel ingen av oss som ønsker at noe lignende skal skje igjen, og der må vel være noen av de ca. 1650 medlemmer som gjennom klubbene står til-

sluttet Forbundet, som skulle være i stand til å påta seg oppgaven på en tilfredsstillende måte.

Hvis der ikke skulle være noen som både har interessen, viljen og kvalifikasjonene for å påta seg redaktørstillingen, ser det nåværende styre ingen annen utvei enn å måtte meddele at noe tidsskrift må man ikke regne med å få utsendt etter at redaktør Jarle O. Stensdal har avsluttet sitt arbeid.

Vi vet jo alle hva Tidsskriftet betyr — ikke bare for Forbundet og klubbene, men også for alle frimerkeinteresserte medlemmer, og vi er da så mange at en redaktør måtte kunne finnes. Å pålegge noen å ta redaktørstillingen kan Forbundet ikke, men en eller annen måtte vel kunne påta seg arbeidet — om ikke for annet enn av idealistiske grunner.

Annet steds i Tidsskriftet vil interesserte finne en annonse hvori redaktørstillingen avverteres ledig, og det er Forbundets håp og tro at vi denne gangen må få — om ikke mange, dog så mange at vi er sikret.

Bergen i januar 1955.

F. Walter-Johannesen.



Posten under forntiden och medeltiden.

Av intendent Paul Heurgren.

Varifrån ordet post har sitt ursprung kan inte sägas med bestämdhet. Vi vet emellertid, att man i Italien under 1300-talet med «poesta» avsåg en station, där beridna budbärare växlade hästar. I Frankrike började man att på 1400-talet med ordet «postes» beteckna de ryttare, som befordrade den kungliga posten — och i Tyskland, varifrån vi importerat ordet, förekom det, såvitt man vet, första gången 1490.

Post är nu ett ord med skiftande betydelse även i postalt hänseende. Ena gången avses med post ett lands hela postinrättning. En annan gång menas en postanstalt, exempelvis då man säger, att man skall gå på posten. En tredje gång menas de brev, tidningar etc. man fått eller väntar. Men länge avsågs med post endast befordran av brev. Först under nyare tiden har andra rörelsegrenar fogats till brevrörelsen.

Förutsättningarna för brevbefordran var för det första att avsändaren kunde rista eller skriva bokstäver eller andra tecken på lätt transportabelt material, och för det andra att skriftens mottagare kunde tyda och förstå, vad avsändaren menade. I de forntida länderna kring Euftrat och Tigris ristades skrift på små lerplattor, som sedan brändes och sändes iväg. I Egypten använde man länge papyrus, som bereddes av en grässort med samma namn. Dessa papyrusbrev, av vilka många bevarats genom årtusenden i Egyptens torra sand, skrevs med tuschpennor. I Europa användes under medeltidens första århundraden i regel pergament, berett av djurhudar. På detta skrev man med bläck eller guld- eller silverlösning. Först på 1300-talet började man i vår världsdel

mera allmänt använda papper, som redan på 500-talet efter Kristus var känt i Kina. Papyrus- och pergamentbrev rullades ihop när de skickades, medan brev av papper veks samman och i regel förseglades med lack. Först under 1800-talet kom kuvert i bruk.

De första brevbuden som omtalats i historien tog sig fram till fots. Ryttare användes dock redan under forntiden. För åkdon hade man knappast användning, eftersom de på en gång avsända breven väl aldrig var så många.

Post till tjänst för alla och envar fanns inte före nyare tiden. Under forntiden och den tidiga medeltiden var det endast ländernas härskare och höga ämbetsmän som hade brevbud. I samband med handelns uppsving och konstens och vetenskapernas blomstring under senare delen av medeltiden skaffade sig även andliga och världsliga korporationer, vetenskapliga anstalter, köpmanna- och hantverkskrän även om de stora handelsstäderna egna budbärare. Men den, som inte tillhörde en sammanslutning med egna postbud, hade även under medeltidens senare del ofta svårt att få ett brev befordrat. Som brevbud anlätades köpmän, som for till marknader, munkar, som färdades från kloster till kloster, vandrande hantverksgesäller etc. I många fall fick avsändaren vara nöjd, om ett brev efter flera månader och på långa omvägar nådde adressaten.

I det följande skall jag litet närmare berätta om forn- och medeltidens postväsen i de dåtida kulturstaterna.

Posten i Egypten.

I det gamla Egypten fanns ett utvecklat postväsen till tjänst för faraonerna och

deras tjänste- och krigsmän. Ett nät av postvägar sträckte sig över hela landet och på dem sände farao och hans närmaste män sina budskap med ridande postiljoner. På egyptiska fornlämningar från 2000 till 1500 före vår tideräkning finns avbildningar av skrivare i arbete och budbärare framlämnande brev i form av en tavla eller rulle. Vid Tell-el-Amarna i Egypten har i vår tid grävts fram brev från tiden omkring 1400 år före Kristus. Dessa brev som är skrivna med kilskriftstecken på det dåtida diplomat- och handelsspråket, babyloniska, visar att det på den tiden fördes en livlig korrespondens mellan Egypten och länderna kring Eufrat och Tigris.

Cyrus grundade persernas postväsen.

Det persiska världsríkets grundare Cyrus, som regerade under senare hälften av 500-talet före Kristus, skapade ett välorganiserat postväsen. Före Cyrus hade underrättelser spritts genom eldsignaler eller ropposter och genom en eller annan löpande eller ridande budbärare. Cyrus' nyordning av trafikväsendet bestod i att han på huvudvägarna i sitt väldiga rike på var annan eller var tredje mil stationerade ryttare och hästar för snabb befordran av de kungl. budskapen. En man med häst måste alltid på varje station vara beredd att, när en ryttare kom med brev, rida med det till nästa station. Ett brev, som sändes från Susa i närheten av Persiska viken, lär ha nått Sardes vid Egeiska havet efter 5—7 dygn. Antalet stationer på denna sträcka var 111 och hela väglängden omkring 250 mil.

En god inblick i de forntida persiska konungarnas brevbefordran får vi i Esters bok i Bibeln, där det omtalas, att en hovman Mardokaj på befallning av konung Ahasverus lät utfärda skrivelser till satraperna, ståthållarna och furstarna i hertigdömena — från Indien ändå till Etiopien — i 127 hövdingedömen. Han utfärdade skrivelsen i konung Ahasverus' namn och beseglade den med konungens ring. Därefter kringsände han breven med ilbud till häst.

Cursus publicus.

Nyttan av goda vägar insåg de styran- de i det forntida Rom mycket tidigt. Så snart romerska härar besatt ett fiendeland, var anläggningen av vägar bland de första arbeten som utfördes. På de ypper-

ligt byggda vägarna utvecklades en livlig person-, gods- och posttrafik. De högre ämbetsmännens brev befordrades av budbärare som togs ur slavarnas eller de frigivnas klasser medan senatorernas och tribunernas brevbud var fria, av statskassan betalda medborgare. En omgestaltning av denna postordning företog kejsar Augustus, som vid vår tideräkning-ns början grundlade det berömda romerska trafikverket, kallat *cursus publicus*. Utmed de större vägarna anlades s.k. mansiones och mutationes. De förra var ombyteställen för dragare och dessutom värds- hus och rum för resande. De senare var stationer, vid vilka statens brevbud, kurrirer och ämbetsmän bytte hästar eller mulåsnor. Det låg lantbefolkningen att hålla dragare åt *cursus publicus*, en skyldighet som var en tryckande börda. Så småningom förlorade kejsarna makten över *cursus publicus*, som blev ett redskap i händerna på en korrumpierad ämbetsmannaklass. Vad som vid forntidens slut fanns kvar av denna en gång storslagna inrättning gick till spillo när folkvandringens vågor bröt in över öst- och västromerska rikena.

Olika och förnåma romare hade sina egna brevbud. Men den stora massan av världsríkets invånare fick sända sine brev med soldater, formän, skeppare eller andra, som var lämpliga och villiga. En forntida romersk författare skrev därför, «att det är lättare att räkna ett stort ekträds grenar än de olika sätt man nu använder för att få brev befordrade».

Postgången i judariket.

Något ordnat post- och budsändningsväsen fanns inte i Palestina på Gamla Testamentets tid. Under judarikets glanstid, då konungarna David och Salomo regerade, användes män av livvakten eller livgardet som budbärare. I gamla Testamentet kan vi läsa om hur konung David skickade sin fältherre Joab ett brev med order att söka röja Batsebas man Uria ur vägen. Därav har benämningen Uriabrev (= olycksbrev) uppkommit. Även skriftväxlingar mellan judakonungar och andra länders härskare talar Bibeln om, exempelvis mellan konung Salomo och en konung Hiram i Tyrus och konung Ahas och en assyrisk konung. Profeterna omtalas även som brevskrivare, bl. a. profeten Jeremias, som sände brev till judar under deras fångenskap i Babylon. Påtagliga

bevis på att judar skrev brev i början av vår tideräkning har vi i de många brev eller epistlar, som finns bland Nya Testamentets skrifter.

Posten i Bagdad.

Medeltidens bäst utvecklade postväsende fanns i det muhammedanska och arabiska stormaktsväldet, som hade Bagdad till huvudstad. Där fanns chefen för härskarnas eller kalifernas post. Närmast under denne sorterade inspektörer, som kontrollerade stationerna eller postkontoren, vilka låg utmed de större vägarna. På dessa anstalter förtecknades både inlämnade och från andra orter ingångna brev med uppgift om brevens antal och adressaternas namn. Kaliferna i Bagdad använde i stor utsträckning duvor som brevbud. År 1146 utfärdade en kalif en förordning att brevduvor skulle stationeras på alla slott och befästa platser i riket. I slutet av 1100-talet fanns en duvpostlinje mellan Bagdad och Egypten. Varje duva hade sitt namn, och när en underrättelse sändes med duvpost, utsattes namnet på den bevingade budbäraren i brevet.

Hansapost.

Under senare medeltiden blomstrade handeln, framförallt i de italienska städerna och i dem som var anslutna till Hansan. Banker inrättades och växelbrev infördes för att underlätta betalning. Allt detta medförde en livlig korrespondens och tvang flera städer att träffa anstalter för den egna posttrafiken. Flera postlinjer sammanband städer tillhörande Hansan. En sådan linje, som lär ha upprättats på 1200-talet, gick från Amsterdam över Hamburg och Stettin till Danzig och utsträcktes senare till Königsberg och Riga.

Budbärare förenade i brödraskap.

I Spanien fanns det på 1300-talet brevbud som var organiserade i religiösa brödraskap med något helgon som skyddspatron. Alla organiserade budbärare måste avlägga ed på att väl sköta sin tjänst. De som var anställda av konungen fick bära vapenbrickor, vilka gav dem särskilt skydd. De värdshus, i vilka de spanska brevbuderna skaffade sig härbärgen, kallades «hosterias de correos». Hosterias betyder värdshus och correus är det spanska språkets ord för post. Så småningom utvecklade sig dessa värdshus till ett enk-

lare slag av postanstalter med ställets värd som chef och med ett antal honom underlydande budbärare.

Universitetspost.

Från 1000-talet fanns i Frankrike, Italien och Spanien berömda universitet, som besöktes av studerande från olika länder i Europa. Under den tiden de unga männen stannade vid universiteten ville de självfallet inte vara utan underrättelser från hemorten. På grund härav uppkom universitetens budsändningsinstitutioner, bland vilka parisuniversitetets är mest känt. I Paris hade studenterna från varje nation sina egna bud, som indelades i storbud och småbud. Storbuden var borgare bosatta i Paris, som skötte avsändandet och mottagandet av de studerandes post. Brevbefordran mellan Paris och studentarnas hemorter sköttes av småbuden, som bodde utom Paris och i de länder, med vilka trafiken uppehölls.

Postgången i Norden.

Budskap till och från och inom de nordiska länderna torde i regel ha förmedlats muntligen. Den som överbringade ett muntligt budskap hade med sig ett föremål som bevis på för vems räkning han kom. Den isländske historieskrivaren Snorre Sturlasson omtalar, att den norske konungen Olof den helige sände bud med Björn Stalare till jarl Ragnvald. Vid Björns avrese fick han en ring av konungen. Den skulle han lämna åt Ragnvald som ett igenkänningstecken. När sedan Björn efter en tids vistelse hos Ragnvald for vidare, fick han ett annat föremål av jarlens dotter att lämna till Ingegerd, dotter till Olof Skötkonung i Sverige.

När en konung eller en hövding sände ut budskap till allmogen medförde budbärarna i regel ett tecken, som kallades budkavle. Flera av de medeltida svenska landskapslagarna innehåller föreskrifter om budkavlar.

Konungarna och de högsta andliga och värdsliga herrarna hade under senare delen av medeltiden sina egna brevbud. Från slutet av medeltiden finns flera svenska brev bevarade, i vilka högättade män omnämnas som överlämnare av brev. Men även om brevbud eller «brefdragare» talar den tidens brevskrivare. År 1497 beskyllde ärkebiskop Jakob Ulfsson i brev riksförståndaren Sten Sture för att ha låtit gripa

ärkebiskopens brevdragare. I sitt svar tillbakavisade Sten Sture med kraft påståendet, att han skulle ha «giffit alle breffdraghare uthen mine till sköfling».

När nordborna blev kristnade och i andligt hänseende kom att lyda under påven, uppstod en livlig brevväxling mellan de nordiska länderna och påvestolen i Rom och mellan präster och kloster inom och utom Norden. Från Rom fördes posten av munkar till ärkebiskoparna i Lund, Uppsala och Nidaros. Budskickningen mellan präster i Sverige utfördes redan på 1300-talet av klockarna i församlingarna. Dessa klockare- eller prästeposter, som de omväxlande kallades, bibehölls ändå in på 1870-talet. Postmuseum i Stockholm äger tre väskor, som använts av klockareposter på 1800-talet.

I ett av Henrik Schück utgivet arbete om den svenske dominikanermunken Petrus de Dacia, vilken levde på 1200-talet, ges en skildring om munkordnars brevbefordran till och från Sverige. Under resor i främmande länder hade Petrus i en by ej långt från Köln lärt känna en flicka, Kristina, med vilken han senare flitigt korresponderade. Petrus sände sina brev till det årliga s.k. provinskapitlet, med vilket varje underordnat s.k. konvent hade förbindelse, och därifrån medtogs breven

av de munkar, som begav sig till Köln. Från Halmstad skrev Petrus en gång, att han under resan dit sänt fyra andra brev, av vilka tre hade förkommit. Ännu svårare var det för Kristina att få iväg ett brev till Petrus. Troligen gick det till så, att hon lämnade breven till dominikanerkonventet i Köln, där de fick ligga, tills någon munk eller studerande reste till Norden. Denne tog dem med sig, og skickade dem från sitt kloster till provinsialkapitlet. Där lämnades de till skänningekonventets ombud, som tog dem med sig hem till Petrus. Under de år Petrus vistades i Skänninge, torde han även ha sänt brev till Kristina med köpmän. Ty sedan han förflyttades till Strängnäs, som var biskops- och inte handelsstad, skriver han: «Förundra dig ej, att jag hädanefter kommer att skriva mera sällan, enär jag icke har så lätt att få någon brevförare, då jag bor djupt inne i landet, dit främlingar sällan komma och varifrån inga köpmän resa.»

Svårigheter liknande de Petrus de Dacia skildrar, fanns för den privata brevbefordran i Norden ändå till 1600-talet, då de nordiska länderna fick sina postverk. Sedan dess har postväsendet i Norden liksom i hela världen utvecklats ofantligt. Men det är en annan historia.

Litt om behandlingen av brevlige forespørsler.

Det har sikkert hendt andre som meg. Vi skriver et eller annet for å tjene filatelien som sådan, og konsekvensen er at i årenes løp får man ikke så helt få brevlige henvendelser angående priser, råd av forskjellig art, etc.

Hittil har jeg med «behersket begeistring» forsøkt å besvare alle slike henvendelser så samvittighetsfullt som mulig, men nå har jeg kort og godt bestemt meg til kun å besvare slike brev som inneholder *svarporto*. Og selv om svarporto medfølger, er det godt mulig at jeg av mange årsaker ikke finner det hensiktsmessig å svare i det hele tatt, men bruker returporto til å returnere angjeldende skrivelse — uten kommentar.

Det er ikke vrangvilje som dikterer dette mitt standpunkt. Vi eldes — for ikke å si foreldes — alle sammen, og dagens vanlige byrder + stats og kommunes intrikate og «samfunnsgagnlige skjemavirk-somhet» klarer seg ihvertfall lenge for meg. Der er ikke tvil om at jeg her rører ved en sak som angår svært mange av de eldre filatelister som innlater seg på innlegg i tidsskrifter og i dagspressen.

Vil man skaffe seg kunnskap, så bør det vel i all fornufts navn ikke skje på andres bekostning; det vil vel de fleste innrømme.

Folk som viser vett,
gjør andres gjerning lett!

Deres
H. Thrap-Meyer.

Håndbok over Norges frimerker 1855–1955.

Vi henviser til tidligere meddelelser i forbindelse med utgivelsen av Håndboken og der ble da gitt uttrykk for at man ikke kunne regne med at boken ble ferdig til jubileet 1. januar 1955.

Fra Redaksjonskomiteen har styret mottatt nedenstående skrivelse, og man har enstemmig besluttet å offentliggjøre samme i Norsk Filatelistisk Tidsskrift:

«Håndbok over Norges frimerker 1855–1955.

Redaksjonskomiteen for Håndboken har på møte den 12. november 1954 enstemmig vedtatt å gi følgende uttalelse:

Da flere av hovedmedarbeiderne til Håndboken er falt fra i de senere år, og på grunn av manglende oppslutning har Redaksjonskomiteen funnet det nødvendig å meddele Norsk Filatelistforbund at det blir umulig å få Håndboken ferdig til 1955. En medvirkende årsak til dette er også en negativ innstilling og dels direkte motarbeidelse fra enkelte filatelisters side.

Redaksjonskomiteens medlemmer er alle beskjeftiget som hovedmedarbeidere ved den internasjonale frimerkeutstilling «Norwex – Oslo 1955», som skal avholdes i begynnelsen av juni 1955.

Vi mener at det kan ta flere år før Håndboken vil se dagens lys med oss som redaksjonskomité, og hvis Norsk Filatelistforbunds styre måtte finne det riktig å sikre en hurtigere utgivelse enn den nåværende komité kan love, avgir komiteen gjerne sine plasser til andre.

Komiteens medlemmer vil allikevel hver især med glede fortsette bearbeidelsen av spesielle avsnitt som egne arbeidsområder, om dette måtte ønskes.

I håp om at norske filatelister vil forstå den situasjon som foreligger, fortsetter imidlertid Redaksjonskomiteen sitt arbeid inntil videre.

I forståelse med Forbundsstyret er det besluttet å lage et «særtrykk» av Håndbakens avsnitt om Norge nr. 1. Dette hefte vil bli sendt til alle abonnenter på Håndboken.

Oslo, den 12. november 1954.

Dan Thune-Larsen. Arnstein Berntsen.

Per Gellein.

Jarle O. Stensdal. Wilhelm Ulleberg.»

Styret har henstillet til Redaksjonskomiteen at den foreløpig fortsetter med sitt arbeid.

NORSK FILATELISTFORBUND

For styret:

F. Walter-Johannesen.

Meddelelser fra FORBUNDET



J.nr. 22/1954.

UTMEDELSE

Fra Halden Filatelistklubb foreligger der meddelelse om at klubben på årsmøte i 1954 på grunn av minimalt medlemsantall melder seg ut av Norsk Filatelistforbund.

Lp.nr. 98/1952.

SUSPENSJON

I henhold til lovenes paragraf 4, punkt 3, er Sandefjord Filatelistklubb suspendert, hvilket de øvrige forbundsklubber herved gjøres oppmerksom på.

UTMEDELSE

Fra Halden Filatelistklubb foreligger der meddelelse om at klubben på årsmøte i 1954 på grunn av minimalt medlemsantall melder seg ut av Norsk Filatelistforbund pr. 1. januar 1955.

SUSPENSJON

I henhold til lovenes paragraf 4, pkt. 3, er Sandefjord Filatelistklubb suspendert, hvilket de øvrige forbundsklubber herved gjøres oppmerksom på.

Bergen, den 28. oktober 1954.

NORSK FILATELISTFORBUND

F. Walter-Johannesen.

Forbundets postgirokonto er:

692 68

nyheter

AUSTRALIA:

I anledning av Rotarybevegelsens 50 års jubileum utkom den 23. februar et minnefrimerke: 3½ d. karmin.

Den 9. mars utkom et nytt frimerke med portrett av H. M. dronning Elisabeth: 1½ d. mørk blå.

I slutten av april/begynnelsen av mai vil bli utgitt et 3½ d. merke i samme format som Olympiamerket. Merket vil bli utgitt i anledning av australsk/amerikanske festligheter til minne om slaget i The Coral Sea under verdenskrigen (1942) og som betegnet vendepunktet i krigen i Stillehavet. Merkets motiv er det amerikanske monument i Canberra som ble avslørt av dronning Elisabeth den 16. februar 1954.

BELGIA:

I anledning av blomstermarkedet i Gent utkom den 15. februar en serie frimerker i følgende verdier:

80 c. rød — Le Rabot i Gent med begonia.

2.50 frc. brunfiolett — Grevene av Flanderns slott med azalea.

4.— frc. vinrød — Les «Trois Tours» med orkidé.

CANADA:

10 c. rødbrun — eskimo i kajakk.

DANMARK:

15 + 5 og 20 + 5 verdiene av den tidligere serie med tillegg til inntekt for Frihetsfondet utkom den 17. februar overstempelt henholdsvis 20 + 5 og 30 + 5.

I serien «Kongerike i 1000 år» vil der den 21de april utkomme ytterligere to verdier:

15 øre fiolett — Hammershus.

20 øre brun — Børsen i København.

FINNLAND:

Til minne om 150-årsdagen for professor J. J. Nervanders fødsel (astronom og dikter) utkom den 23. februar et merke i verdien 25 Mk. Opplag 2 millioner. Merket er tegnet av kunstneren O. Vepsäläinen og gravert av B. Ekholm.

I tiden 30. mars til 4. april holdes i Helsingfors en nasjonal frimerkeutstilling. I den anledning utgis et frimerke til pålydende 25 Mk. som bare



selges på utstillingen. Der selges bare 1 merke mot hver inngangsbillett, som koster 100 Mk.

Til det interparlamentariske forbunds kongress i Helsingfors i dagene 25. til 31. mai vil der bli utgitt et frimerke med motiv fra riksdagshusets plenumsal. Merket er tegnet av Aarne Karjalainen.

I anledning av det finske telegrafverks 100-årsjubileum vil der bli utgitt en serie på 3 merker, og i anledning av 800-årsjubileet for kristendommens innførelse i Finnland vil der bli utgitt 2 merker tegnet av Olavi Vepsäläinen.

FRANKRIKE:

I anledning av 200-året for Saint-Simons død utkom den 7. februar et merke: 12 frc. brunrød og svartbrun med portrett av Saint-Simon.

I anledning av Rotary bevegelsens 50 års jubileum utkom den 23. februar et merke: 30 frc. mørk blå, blå og oransj-gul.

Den 5. mars utkom en serie på 6 verdier med portretter av berømte franske oppfinnere:

- 5 frc. lys og mørk blå — Le Bon, lysgass.
- 10 » lys og mørk brun — Thimonnier, symaskinen.
- 12 » lys og mørk grønn — Appert, konserver.
- 18 » lys og mørk blå — Sainte-Claire Deville, aluminium.
- 25 » lys og mørk fiolett — Martin, stål.
- 30 » lys og mørk karmin — Chardonnet, kunstsilke.

Den 19. mars utkommer et nytt merke i anledning av «Frimerkets dag».

Frankrike er dessverre blitt lei av Gandons Marianne og har laget en ny, tegnet av Muller og gravert av Piel. Gandons var et kunstverk, men dette er Nåja, se og bedøm selv.

Den første verdi i serien kom i de siste dager av februar: frc. 15.— karmin.

LICHTENSTEIN:

Den 5. april utkommer to nye merker:

- 2 frc. brun — portrett av prinsen av Lichtenstein.
- 3 » grønn — portrett av prinsessen av Lichtenstein.

LUXEMBOURG:

I anledning av de store blomsterfester som vil finne sted i Mondorf-les-Bains i april og mai, vil der den 1. april bli utgitt en serie på 4 verdier:

- 80 c. brun, grønn, rød — tulipan.
- 2 frc. blårød, grønn, gul og oransj — pinse-lilje.
- 3 » grønn, grønn gul, vinrød — svibel.
- 4 » blå, grønn, rødbrun, gul — papegøye-tulipan.

NEDERLAND:

I den kurserende serie med portrett av dronning Juliane i profil er kommet to nye verdier:

- 12 c. blågrønn,
- 35 c. brunoliven.

NORGE:

I anledning av 100 års jubileet for det første norske frimerke arrangerer Norsk Filatelistforbund i samarbeid med Poststyret og under medvirkning av Oslo Filatelistklubb en internasjonal frimerkeutstilling i Kunsternes Hus i Oslo i tidsrommet 4. til 12. juni 1955.

Det vil bli opprettet eget postkontor på utstillingen. Ved postkontoret vil det bli solgt et begrenset antall serier av jubileumsfrimerkene i verdiene 20, 30 og 55 øre, forsynt med overtrykket «Oslo Norwex». Disse overtrykte frimerker vil utelukkende bli å få kjøpt på utstillingens postkontor i det tidsrom utstillingen er åpen mot

samtidig kjøp av inngangsbillett til utstillingen. Inngangsbilletten vil koste kr. 1.00, frimerkeserien kr. 1.05, tilsammen kr. 2.05. For serier som ønskes kjøpt, må det således være kjøpt et tilsvarende antall inngangsbilletter. Bestillinger på de overtrykte frimerkene kan fra utenbysboende og utlandet skje skriftlig. Også ved skriftlig bestilling vil hver serie koste kr. 2.05. Returporto må i tilfelle medfølge bestillingen. Bestillingene må sendes «Norwex — Oslo 1955», Postboks 104, Oslo.

Billettinntekten tilfaller Norsk Filatelistforbund, — frimerkeinntekten Postverket.

Postverkets frimerkesalg til samlere vil ikke ha de her nevnte overtrykte jubileumsfrimerker til salgs.

POLEN:

I serien med motiver fra Polens økonomiske, kulturelle og sosiale liv (omtalt i nr. 7/8—54) er kommet ytterligere 8 verdier:

- 10 gr. rødbrun og brun — kullgruve.
- 20 gr. rød og mørk grønn — soldat.
- 40 gr. gul og brun — ferie.
- 45 gr. fiolett og rødfiolett — husbygging.
- 1.15 zl. grønn og grå — slottet i Lublin.
- 1.40 zl. oransj og brun — bibliotek.
- 1.55 zl. blå og gråblå — skipsfart.
- 2.10 zl. lys og mørk blå — tanks.

I anledning av 10-årsdagen for Warszawas befrielse utkom 2 merker den 15. januar:

- 40 gr. brunrød,
- 60 gr. gråblå.

PORTUGAL:

Den 17. mars vil det portugisiske postverk utgi en serie på 9 verdier med portretter av konger fra det 1ste dynasti:

- \$ 10 lillarød — Alphonse Henri, erobreren.
- \$ 20 gulgrønn — Sanche I, grunnleggeren.
- \$ 50 blågrønn — Alphonse II, den tykke.
- \$ 90 grønn — Sanche II.
- 1\$ 00 vinrød — Alphonse III.
- 1\$ 40 karmin — Denis, arbeideren.
- 1\$ 50 rød — Alphonse IV, den dristige.
- 2\$ 00 sinoberrød — Pierre I, den rettferdige.
- 2\$ 30 blå — Ferdinand, den smukke.

SARRE:

I løpet av kort tid vil her utkomme 5 nye merker:

- 15 frc. — sykkelløp.
- 15 » — Rotary 50 år.
- 15 » — Saarmessen.
- 15 » — Frimerkets dag.
- 15 » + 5 frc. — Røde Kors.

SOVJETRUSSLAND:

I de siste måneder av forrige år utkom følgende merker:

29. september: I anledning av 50-årsdagen for forfatteren N. Ostrovskys fødsel:

40 k. — portrett av forfatteren.

17. oktober: Til minne om forsvaret av Sebastopol:

40 k. — monument.

60 k. — soldattyper.

1.00 r. — portrett av admiral Nakhimov.

5. november: I anledning av landbruksutstillingen 1954:

40 k. — statue ved inngangen til utstillingen.

40 k. — landbrukspaviljongen.

40 k. — kvegavlpaviljongen.

40 k. — paviljongen for mekanisert landbruk.

1.00 r. — utstillingens hovedinngang.

1.00 r. — hovedpaviljongen.

6. november: Til minne om 37-årsdagen for oktoberrevolusjonen:

1.00 r. — rødt flagg med portretter av Marx, Engels, Lenin og Stalin.

17. november: I anledning av 50-årsdagen for den lithauiske forfatterinne Salomea Neris' fødsel:

40 k. — portrett av forfatterinnen.

11. november: I anledning av 150-årsjubileet for opprettelsen av universitetet i Kazan:

40 k. og 60 k. — begge med det samme bilde av universitetsbygningen.

12. desember: Propagandamerker for landbruket:

40 k. — dyrking av grønnsaker.

40 k. — traktorplog i linåker.

40 k. — nydyrking.

60 k. — silo.

21. desember: I anledning av 75-årsdagen for Stalins fødsel:

40 k. og 1.00 r. — portrett av J. V. Stalin.

30. desember: I anledning av 125-årsdagen for komponisten Rubinsteins fødsel:

40 k. — portrett av Rubinstein.

SVERIGE:

I anledning av 100-årsjubileet for de første svenske frimerker avholdes i Stockholm i tiden 1. til 10. juli en internasjonal frimerkeutstilling med navnet «Stockholmia 55».

I denne anledning vil det svenske postverk utgi en serie merker i verdiene 3, 4, 6, 8 og 24 skil-



ling banco. Til trykningen skal benyttes de gamle klisjéer hvormed de tidligere nytrykk er fremstillet. Papiret, som skal leveres av Tumba, blir likt originalenes. Merkene leveres i ark à 9. Vannmerket blir en krone og årstallet 1955. Over verdiangivelsen kommer til å gå en dobbelt strek. Ved salget vil 1 skill. banco være lik 1 øre, og seriens pris blir derfor 55 øre. Serien vil bare komme til å bli solgt i forbindelse med en inngangsbillett til utstillingen. Billettens kostende er kr. 2.00.

Til «Svenska Flaggans Dag» den 6. juni vil bli utgitt et merke i flerfargetrykk. Merket vil ha det svenske flagg som motiv.

Foruten den ovenfor nevnte serie skill. banco merker med øreverdi, vil der bli utgitt to spesielle jubileumsmerker i verdiene 25 og 40 øre.

Den 21. juli vil der bli utgitt 2 merker i verdiene 20 øre og kr. 1.40 i anledning av 100-årsminnet for dikteren Atterboms død.

TSJEKKOSLOVAKIA:

I anledning av den 1ste nasjonale Spartakiade utkom den 20. januar 2 frimerker:

30 h. rød — fakkeltærer.

45 h. blå — skihopper.

I anledning av 35-årsdagen for opprettelsen av Comenius universitetet i Bratislava utkom den 28. januar 2 merker:

60 h. grønn — bilde av universitetet.

75 h. brun — Jean Amos Comenius.

I mars vil der komme en nye serie luftpostmerker i verdiene 1.55, 2.35, 2.75 og 10 kcs.

TYSKLAND — Vest:

Årets serie «Menneskehetens velgjørere» besto av følgende verdier:

- 7 + 3 pf. brun — Käthe Kollwitz.
- 10 + 5 pf. grønn — Lorenz Wethmann.
- 20 + 10 pf. rød — J. F. Oberlin.
- 40 + 10 pf. blå — Bertha Pappenheim.

TYSKLAND — Berlin:

Med bilde av det tidligere svenske skip «Grips-holm» er utkomme t2 merker i verdiene 10 og 25 pf.

JULEMERKER

Er De merksam på at enkelte katalogforlag har begynt å katalogisere julemerker på like fot med frimerker? *Foreløpig* er prisene rimelige. 4-sidig prisl. sendes på forlangende.

FRI-ME-CO — Postboks 15, Oslo.

REDAKTØR

Norsk Filatelistisk Tidsskrift.

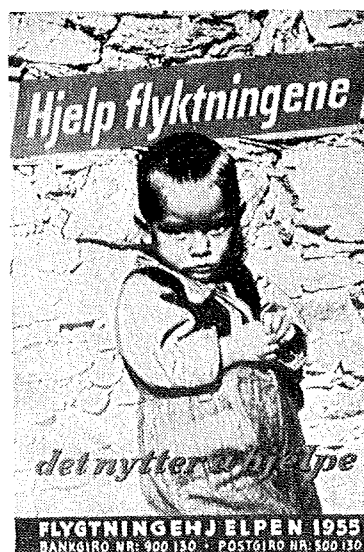
Da den nåværende redaktør fratrer sin stilling fra 1. juli d. å., averteres herved stillingen ledig.

Gjensidig oppsigelsesfrist 3 - tre - måneder innen 1. juli. Godtgjørelse etter avtale.

Den som eventuelt ansettes, må være forberedt på å underkaste seg tidsskriftets vedtekter, inntatt på side 60 i nr. 3/1949.

Bergen, februar 1955.

F. Walter-Johannesen.



det nytter å hjelpe!

FN's høykommissær for flyktninger har sendt ut en appell til Vestens nasjoner om å ta et krafttak for flyktningene i takknemlighet for den frihet vi vant for ti år siden.

Det Norske Flyktningeråd sender denne appell ut til hele det norske folk ved å starte en landsomfattende innsamling den 10. mars, under mottoet: *Hjelp flyktningene — det nytter å hjelpe!*

Ennå lever det nemlig rundt om i Europas flyktningeleirer hundretusener av medmennesker som har mistet alt — fedreland, eiendom, slekt og venner, og de mister også for hvert år mer og mer troen på en menneskeverdig fremtid.

Det er disse som må hjelpes, og det har vist seg at det nytter å hjelpe.

Ved frivillig innsats internasjonalt og gjennom de enkelte land er tusener reddet fra leirlivets tomgang til arbeid og aktivitet ved emigrasjon, opplæring og ved hjelp til selvstendig virksomhet.

Norge har helt siden 1946 gjennom Det Norske Flyktningeråd — tidligere Europa-hjelpen — effektivt kunnet gjøre en innsats i dette arbeide takket være frivillig støtte fra det norske folk.

Men fremdeles venter flyktningeproblemet — dette etterkrigstidens største sosiale problem — på sin løsning. Det endelige ansvar for at så kan skje, ligger hos hver enkelt.

Støtt derfor Flyktningerådets innsamling. Send et bidrag til postgirokonto 5001 30 eller bankgirokonto 9001 30.

Fédération Internationale de Philatélie.

Avenue Petit Senn 46, Chêne-Bourg, Genève.

Presse-bulletin nr. 2.

Desember 1954.

Avbud fra BRAPEX III.

Kort etter at F.I.P.-kongressen 1954 i Genf var avsluttet, kom underrettelsen om at den planlagte internasjonale utstilling i Brasil var avlyst. Med beklagelse måtte denne store utstilling avlyses, tross langt framskredne forarbeider, og til tross for at det forelå tallrike anmeldelser fra hele verden, da den bygning man ventet å kunne benytte, ikke kunne bli ferdig i rett tid og et annet lokale tilsvarende utstillingens størrelse ikke var forhånden.

Europeiske prisdommere til Brasil?

I «Gildebrief Nr. 36» fra oktober 1954 fra poststempel-lauget «Rhein-Donau», hvis leder er en herr Amtsgerichtsrat (byrettsråd) Vossen, påstås det fullstendig uriktig og også på en usaklig måte at F.I.P. har forlangt av ledelsen for BRAPEX at av 15 jurymedlemmer måtte minst 10 komme fra Europa. Til kommentarene knyttes at herrene i F.I.P. derved tilsynelatende ville få en billig verdensreise. I sammenheng med avbudet fra BRAPEX vil den som leser disse linjene uvilkårlig få det inntrykket, at dette angivelige forlangende fra F.I.P. til utstillingsledelsen sannsynligvis har bidratt til avbudet.

Til dette slår vi fast:

I artiklene i det internasjonale utstillingsreglements gamle avfattelse — som gjaldt for BRAPEX og vil gjelde for NORWEX og STOCKHOLMIA — heter det:

Art. 19: Juryen dannes av en president og minst 9 medlemmer.

Art. 21: Flertallet av jurymedlemmene må tilhøre en annen nasjonalitet enn den i hvis land utstillingen finner sted.

Art. 28 prov. 30: Organisasjonskomiteen for internasjonale utstillinger kan kun bestemme sine kommissærer og jurymedlemmer etter samtykke og forslag fra de nasjonale foreninger.

F.I.P., dens kontor eller presidium kan derfor aldri ha noen innflytelse på utnevnelsen av jurymedlemmer eller komme med forskrifter angående disse til utstillingskomiteen. Det er innlysende at *alle*

stater aldri vil kunne representeres i juryen. Utvalget fra de innbudte nasjoner treffes ene og alene av organisasjonsledelsen for utstillingen.

I mai 1954 meddelte BRAPEX F.I.P.'s presidium at de ønsket å innby minst 10 land til å stille prisdommere, nemlig Storbritannia, Sveits, Frankrike, Italia, Portugal og Sverige (Europa), videre Argentina, Uruguay, Chile og USA. Vi gjentar at dette frie forslag fra BRAPEX var uten enhver innflytelse fra F.I.P.

President Friederich avslo anmodningen om å komme til Brasil som sveitsisk prisdommer med den begrunnelse at F.I.P.-presidenten, selv om han er sveitsisk statsborger, mister sin nasjonale egenkap i den filatelistiske organisasjon, han blir «internasjonal» og kan derfor ikke representere et land i juryen.

NORWEX og STOCKHOLMIA.

F.I.P.-presidiet legger vekt på at begge disse internasjonale utstillinger skal gjennomføres etter det gamle reglement, da det nye reglement på uttrykkelig ønske fra begge de nordiske lands delegerte på Genferkongressen først skal tre i kraft etter disse utstillingene.

Dette vedtak er nødvendig, fordi utstillingsledelsen ellers ville bli tvunget til, på grunn av plassmangel, å begrense de tillatte kategorier.

På grunnlag av den foreliggende Bulletin nr. 1 fra NORWEX er følgende kategorier *ikke* tillatt:

Juniorsamlinger - Motivsamlinger - Fristempel - First Day Covers - Stempelmerker - Litteratur.

Disse begrensninger, som — det skal betones enda en gang — var nødvendige på grunn av plassmangel, vil sikkert fremkalle misnøye hos de samlere de har rammet. Det er imidlertid en beslutning som ble tatt av utstillingsledelsen alene.

De nye bestemmelser for internasjonale utstillinger, som ble besluttet av F.I.P.-kongressen i Genf i 1954 og først skal tre i kraft etter NORWEX og STOCKHOLMIA, sørger bindende for hvilke kategorier som *må* tillates.

Internasjonale utstillinger, Reglement på grunnlag av beslutninger på Genfer F.I.P.-kongressen 1954.

Vi gjengir nedenfor i ordlyd dette nye reglement:

«Art. 20 — Klassifisering.

Klassifiseringen blir håndhevet etter merkenes utgivelsesperioder.

Kategori A: Gamle merker (merker som er utgitt til og med året 1900).

Kategori B: Moderne merker (merker som er utgitt etter 1900).

Kategori C: Samlinger hvis helhet ikke tillater en oppdeling etter perioder.

Kategori D: Litteratur.

Organisasjonen av internasjonale utstillinger må sørge for at samlinger og filatelistiske oppstillinger av enhver art som omfatter adskilte klasser innen filatelen, blir tillatt, som:

Generalsamlinger,
spesialsamlinger,
forskningssamlinger,
stempelsamlinger,
poststempel- og førfilatelistiske
samlinger,
helsaksamlinger,
prøvetrykksamlinger,
raritetssamlinger,
luftpostsamlinger,
samling av lokalpost,
motivsamlinger.»

Utmerkelse.

Presidenten i det tyske filatelistforbund, herr *Hermann Deninger*, i Frankfurt a. M., er blitt tildelt Forbundsrepublikkens fortjenstkors av 1. klasse. Vi gratulerer med denne verdighet og likeså med 60-årsdagen.

F.I.P.-Bulletin nr. 1.

Bare noen få nasjonale forbund har inn-til nå sendt oss adressen til redaksjonen eller andre steder, til hvilke F.I.P.-bulletinene skal sendes.

Omvendt anmoder pressekontoret for F.I.P. alle redaksjoner som har offentliggjort vår bulletin, om å sende et bilags-eksemplar til presidiet for F.I.P. i Chêne-Bourg.

E. Friederich.
F.I.P.-president.

Dr. A. Kalmar.
Pressekontoret.

Et kuriosum.



En av Tidsskriftets abonnenter i Danmark, grosserer H. M. Madsen, Skive, har sendt oss det ovenfor avbildede frimerke idet han skriver:

«Hoslagt fremsender jeg et norsk frimerke som er fundet i en kilovarepakke kjøbt af mig, men «vasket» af en af mine bekendte. Min ven spurgte hvad det var for et mærke. Tja, sagde jeg, du må rode igennem de vaskede kartonstykker og se at finde de tandet stykke. — Sagen er den at vi allerede har et fortilfælde her i byen med vort danske 10 øre på 30 øren gul stålstik, og her var begge stykkerne. Fejlen stammer fra, sagde jeg: at man limer papirbanen sammen, men sørger for at dette ark bliver makuleret. Hvis du finder dette stykke, så er sagen meget interessant, da man så af stempelet kan se hvilken by arket er blevet solgt i.

Nå, det lykkedes ikke at finde stykket, så må man jo nøjes med at sende det man har (men der må jo faktisk kunne findes endnu 9 stk. mellem millionerne) til nær mere undersøgelse hos Dem; man kan tydeligt følge det overklæbde papirlags afskrabede konturer i det resterende tryks overkant (forudsætter at man ligesom her i Danmark skraber det overliggende papirlag tyndt med en kniv for at lette pas-sagen i trykkemaskinen, herved opstår en noget flosset kant, hvis konturer naturligvis bliver stående i trykket når overlaget fjernes.»

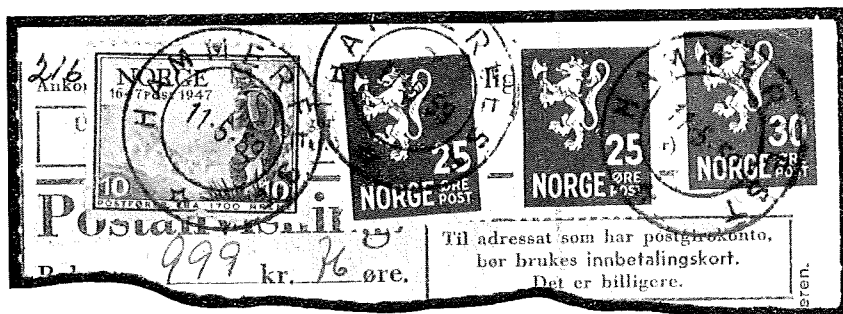
Vi takker for oversendelsen — og nå kan jakten på de resterende 9 eksemplarer begynne.

Redaksjonens adresse:

Postboks 46 — Høvik,
eller

Postboks 875 — Oslo.

For tidlig ute.



Grosserer Madsen i Skive har også vært så elskverdig å sende oss de ovenfor avbildede merker, hvorav det framgår at man i Hammerfest allerede for lang tid

siden var kommet til det herrens år 1959. Og ennå er det noen som påstår at poststempeler kan benyttes for nøyaktig tidfestelse!



International Civil Aviation Organization.

65 stater, hvis flylinjer utgjør mer enn 90 prosent av verdens ruteflyging, er medlemmer av ICAO. I de seneste 10 år har en rekke av internasjonale standarder hjulpet til å bringe enhet, regelmessighet og samarbeid til den internasjonale lufttransport, og til å minske toll, immigrasjon og andre formaliteter ved overskridelsen av de internasjonale grenser. I det nord-atlantiske område opprettholder ICAO-medlemmene en kjede av flytende havstasjoner, luftnavigasjons- og værmeldingsstasjoner. To internasjonale luftlovkonvensjoner er blitt vedtatt, den ene i den hensikt å sikre godkjennelse på internasjonal basis av eiendoms- og andre rettigheter i luftfarten, den andre for å bestemme flykapteinens ansvar for skader på liv eller eiendom på jorden.

Som deltaker i FN's utvidede program for teknisk hjelp har ICAO sendt ut mer enn 100 teknikere i oppdrag til 15 land

og har skaffet stipendier for utenlandsstudier til borgere fra 25 stater.

ICAO har sitt hovedkvarter i Montreal i Canada og har avdelingskontorer i Paris, Cairo, Lima og Bangkok. Dr. Edward Warner, USA, har vært formann for ICAO's råd helt fra starten av. Den første generalsekretær var franskmannen dr. Albert Roper, og den nåværende generalsekretær er svensken Carl Ljungberg.

REDAKTØREN

SØKER MEDARBEIDERE

til «The Story behind the Stamps of Norway» og til spalten «Hvem er hvem —?».

Forbindelse søkes også med samlere som vil være behjelpelig med oversettelser fra engelsk, fransk, tysk og italiensk.

UTGAVEN 1872-75 – SKILLING-POSTHORN

INNLEDNING

Av F. Walter-Johannesen.

Forarbeid til Håndboken.

(Forts. fra nr. 1/55.)

«Specimen» påtrykk i blå farge finnes på samtlige verdier. Dette stempel i rød farge er funnet på 1 skilling (samme påtrykk i rødt ble brukt på 2 skilling konvolutter — helsaker).

Nedenstående tabell gir en oppstilling over antallet av utsendte merker fra 1872 til 1876.

	1 skill.	2 skill.	3 skill.	4 skill.	6 skill.	7 skill.
1872 I kv.	162 000	108 800	1 124 500	55 600		
II »	177 500	112 200	1 050 400	77 800		
III »	203 300	110 000	1 293 800	144 600		
IV »	170 500	106 200	926 100	151 400		
1873 I kv.	181 200	134 300	1 237 500	185 000		
II »	261 500	129 800	1 425 500	119 200		
III »	206 900	158 400	1 255 700	194 100		500 000
IV »	203 600	138 800	1 116 100	121 700		124 300
1874 I kv.	232 200	124 800	1 284 500	101 400		132 900
II »	279 600	149 500	1 350 200	202 400		131 900
III »	232 000	183 000	1 347 100	175 300		160 800
IV »	287 000	106 800	1 414 300	177 300		156 600
1875 I kv.	306 900	138 500	1 411 800	147 900		191 900
II »	254 100	150 600	1 362 000	162 000		109 600
III »	297 500	166 800	1 650 500	216 800	286 000	77 500
IV »	321 500	131 300	1 423 800	61 200	121 700	26 200
1876 I kv.	280 200	182 200	1 368 500	171 500	137 200	29 100
II »	274 900	112 500	1 703 700	136 400	144 600	26 900
III »	331 600	187 400	1 585 200	127 600	151 100	65 100
IV »	258 000	134 000	1 413 300	132 400	145 600	145 600
Total	4 922 000	2 765 900	26 744 500	2 961 600	986 200	1 878 400

Om forbruket av skillingsmerkene får man et begrep ved å studere den oversikt over frimerkenes distribuering gjennom

postkassereren som er inntatt i Stor-things-Forhandlinger for 1879 (Sth. Prop. Nr. 1 G) og som hitsettes:

	1 skill.	2 skill.	3 skill.	4 skill.	6 skill.	7 skill.
1872	713 300	438 000	4 404 800	431 000		
1873	853 200	561 300	5 034 800	620 000		174 300
1874	1 030 800	564 100	5 405 100	656 400		582 100
1875	1 180 000	587 200	5 848 100	587 900	407 700	405 200
1876	1 144 700	616 100	6 100 700	567 900	578 500	135 600
Total	4 922 000	2 766 700	26 793 500	2 863 200	986 200	1 297 200

De under de forskjellige emisjoner framstilte opplag var — som man har sett — gjennomgående små, og som følge av den gjengse bestemmelse om at nye merker ikke skulle settes i sirkulasjon før eldre beholdninger var oppbrukt,

finnes det med unntagelse for enkelte verdiers vedkommende ikke restopplag av de eldre skillingsmerker.

Ved en opptelling av restbeholdningene som fant sted i 1888, viste det seg å være:

1 skilling (lyse)	600 458
2 skilling	506 163
3 skilling	2 523
4 skilling (lyse)	806 754
6 skilling	262
7 skilling	506 788

Den 9.—10. april 1888 ble ved kontrakt restbeholdningen av skillingsmerkene overdratt til daværende kgl. fullmektig W. Collett. Kontrakten inneholdt forskjellige bestemmelser om hvordan merkene skulle tas ut og hvordan betalingen skulle finne sted. Likeså inneholdt kontrakten den bestemmelse at: «saafremt han (Collett) i et Kvartal ikke modtager og betaler mindst et saa stort Parti, som nævnt, er Departementet berettiget til strax at hæve Kontrakten» — hvilket også skjedde i begynnelsen av 1903. Da Collett således ikke opprettholdt kontrakten, ble Poststyret sittende med nokså store restbeholdninger. Selv etterat Colletts kontrakt var opphevet, var det adgang hos frimerkeforvalteren for publikum til å kjøpe av den daværende beholdning — inntil sommeren 1905. De på denne måte solgte frimerker ble av publikum for den største dels vedkommende brukt til frankering innenlands, hvilket det var full adgang til.

Med hjemmel i lovbestemmelser av 12. mai 1888 ble det den 25. januar 1908 ifølge kongelig resolusjon meddelt at skillingsmerkene fra 1. april 1908 opphørte å gjelde som frankeringsmiddel.

Begrunnelsen for den proposisjon som ble framsatt av Departementet for de offentlige arbeider og vedtatt av Regjeringen den 21. november 1905 til framsettelse som en proposisjon, at postloven som den var, ikke hjemlet noen adgang til å erklære frimerker av eldre utgaver for ugyldige til frankering av postsaker.

Postlovens § 40 siste passus skulle etter dette lyde:

«Frimærker m. v. af en viss sort kan efter bestemmelse af Kongen og paa den maade, som nærmere bestemmes af ham eller den, han bemyndiger dertil, ophøre at gjælde som frankeringsmidler.» (Nordisk F. T. nr. 12/1905 s. 232.)

I henhold til en i samme kongelige resolusjon gitte bemyndigelse bestemmes at der til utgangen av 1908 var adgang til å få frimerker av så vidt mulig tilsvarende verdier.

Ombytningen skulle i tilfelle skje gjennom postkontorer og poståpnerier. Ved omsetningen av skillingsmerkene verdi ble:

1 skilling regnet for 3½ øre.

1 skilling regnes eksempelvis = 3 øre, 2 skilling = 7 øre, 3 skilling = 10 øre, 4 skilling = 13 øre, 6 skilling = 20 øre, 7 skilling = 23 øre, 8 skilling = 27 øre, og 24 skilling = 80 øre.

Noen rabatt ble ikke gitt, selv om det ved innløsningen ble levert gjeldende frimerker i hele hundrer, da det bare var ombytning som skulle finne sted.

I forbindelse hermed og om adgangen til ombytning skulle postmestrene la det bekjentgjøre i avisene i fornøden utstrekning. Likeledes skulle oppslag settes opp på alle postanstalter.

Av de verdier som fremdeles var i behold høsten 1913 — idet der i mellomtiden var benyttet en del til overtrykte merker (30 øre på 7 skill. i 1906 (449 500), 15 øre på 4 skill. i 1908 (720 000))

1 skill. 12 700	4 skill. 23 300
2 skill. 410 500	7 skill. 3 300 —

ble 1-skilling solgt underhånden. 2- og 4-skillingsmerkene ble av poststyrelsen utbudt til salgs i hele hundrer i tiden fra 1. november 1913 til 31. desember 1914. Av de gjenværende verdier ble 363 401 av 2-skillingsmerkene oppbrent den 20. februar 1916.

Litteratur utenom håndbøker og kataloger.

Bertram W. H. Poole — The West End Philatelist.

Harrison — Philatelic Record.

Stoebe — Die Briefmarken von Norwegen.

Benj. Goodfellow — P. J. G. B. (Vol. XXXIV).

Justus Anderssen og Henrik Dethloff: Norges Frimerker 1855—1914. Norges Frimerker 1855—1924.

J. Jellestad: Norske Frimerker og Varianter — særtrykk nr. 2 av Norsk Filatelistisk Tidsskrift.

F. Walter-Johannessen: Posthorn 1872—1875, 1 skilling. Særtrykk av Norsk Filatelistisk Tidsskrift nr. 2/1952.

Artikler i Nordisk Filatelistisk Tidsskrift:

Wilh. Hiorth — 1898 (s. 86).

—»— — 1899 (s. 140, 154 og 155).

—»— — 1905 (s. 45 og 46).

Ukjent — 1905 (s. 232).

X for U — 1908 (s. 44).

Ukjent — 1913 (s. 54 og 123).

Justus Anderssen — 1913 (s. 93, 113, 133 og 143).

Den Norske Poststyrelse — 1913 (s. 195).

Justus Anderssen og Henrik Dethloff — 1914 (s. 126).

N. V. B. H. — 1914 (s. 165).
Ukjent — 1914 (nr. 11).
Ukjent — 1922 (s. 6).
J. Jellestad — 1924 (s. 30, 65, 125 og 234).
Justus Anderssen — 1925 (s. 53).
Gustav Dahlin — 1938 (s. 145).
Harald Muur — 1940 (nr. 12).

Artikler i Norsk Filatelistisk Tidsskrift:

Harald Rising — 1942 (nr. 8/9).
Dan Thune-Larsen — 1943 (nr. 1).
Ukjent — 1943 (s. 8).
H. Opheim — 1944 (s. 152).
J. Jellestad — 1944 (s. 195).
— » — — 1944 (s. 69 og 89).
— » — — 1946 (nr. 9).
Dan Thune-Larsen — 1947 (nr. 3/4).
Ukjent — 1948 (nr. 2/3).
Trygve Jacobsen — 1949 (nr. 9).
Abr. Odfjell — 1950 (nr. 7).
Arnstein Berntsen — 1950 (nr. 1 og 7).
C. A. Daae — 1952 (s. 26).
F. Walter-Johannessen — 1952 (s. 31).
C. A. Daae — 1952 (nr. 5).

Samler-annonser.

PRIS PR. LINJE KR. 1.00. MINIMUM KR. 5.00.
Beløpet må innsendes sammen med bestillingen.

1 sett overst. London-utg., en del norske helsaker og Norgeskatalogens samtlige utgaver til salgs.

H. Durban-Hansen, Ekebergvn. 23, Oslo.

Frimerkevenner i hele verden, særlig i Vest-Europa, kan ennå komme i forbindelse med samlere i de nordiske land. Konsekvent i eien-domsspørsmål, vennlig, uegennyttig basis, regelmessige medlister og klubbmagasin. Forlang i dag uforbindtlig ann.betingelser fra int. frimerkeklubb MERIDIAN. Fru Gertrud Meyer — Marktplatz 32, Schwäbisch Gmünd, Vest-Tyskland. Språk: Tysk, engelsk, fransk, italiensk, spansk.

Nordpolserien komplett, st. eller ust., kun kr. 13.00 + porto.

Harald Muur, Victoria Terrasse 3, Oslo.

Bytesannonse i svenskspråkig frimærkestidning i Finland koster endast 5:— i ost. n. frim. — Abonnementpris på tidningen för samlere i Norge är 5:— i ost. n. frim. Tidningen utkommer med 8 nr. per år och är Finlands enda svenskspråkiga frimärksblad.

Frimärks-Nytt, Brändövägen 96, Vasa (Finland).

En bytteannonse (20 ord) i *El Eco Filatelico*, verdens største frimerkeblad på spansk, innføres for bare 7 int. svarkuponger.

Nils Norin, Box 93, Mora, Sverige.

Exchange. Send me 100 different Scandinavian stamps, I will send you 100 different Germany.
Anton Babst — 8 Bautzenerstr., Berlin W. 35, Germany.

Deseo cambio de sellos Noruega, ofrezco Espana y Colonias.

Juan Gisbert — Plaza del Rey 7, Cartagena, Espana.

Send alltid meg Deres mankoliste, Skandinavia, Europa eller Oversjø. De får omgående tilbud.

Elof Nielsen, Vejlevej 32, Horsens, Danmark.

Vi kan nå igjen motta tegning av abonnement på det danske fagblad *Frimærkesamleren*. Årspris n.kr. 11.00 inkl. porto. — Kan innbetales til postgiro 692 68 eller direkte til F. C. Svendsen, Bergen.

FN på stålstik FDC: 4 sæt fra 1954 (FAO, ILO, UN-day, Human Rights) på 4 kuverter kr. 10.40 + porto. Abonnement for 1955, direkte tilsendt på 4 kuverter (ICAO, UNESCO, UN-day, Human Rights) kr. 10.40. Betaling i ubrugte, norske mindemærker. Prisliste mot porto.

Gunnar Madsen — Tølløse, Danmark.

Nordiske nyheder på silketrykte FDC: Island 5 & 25 aur på 2 smukke kuverter kr. 2.00. Danmark 6 kuverter fra 1000 års serien kr. 8.00. Finland TB kr. 2.85 + porto. Betaling i ubrugte, norske mindemærker. Abonnement kan tegnes på silketrykte FDC fra alle nordiske lande. Prøver mod porto.

Gunnar Madsen — Tølløse, Danmark.

Oslo Filatelistklubbs byttevirksomhet sender på anmodning utvalg til samlere. Bedre utvalg fra Nord-, Syd- og Vest-Europa mottas i kommisjon. Nærmere ved henv. til byttelederen, Kristen Hangeraa, St. Olavs gate 21 C III, Oslo.

GODE SAMLINGER

og enkeltmerker kjøpes. — Samlinger takseres.

Ekspertise for utenlandske merker besørges.

Glimrende utvalg i eldre engelske kolonier.

Finn O. Arnesen - Skippergt. 36, Oslo.
Medlem Norsk Frimerkehandler Forening.